

ding ventet paa sit Barns første Livstegn, og nu en Formiddag, da hun sad i Haven, studsede hun ved en ejendommelig lille blød Fornemmelse i den venstre Side. Fra det Øjeblik, det gik op for hende, at det var Fostret, der rørte sig i sin Evighedssøvn, blev hendes Forhold til det et andet. Hvad der hidtil mere havde sat hendes Tanker end hendes Følelser i Bevægelse, blev først nu i al sin Ufattelighed til rigtig Virkelighed for hende. Hun havde et Barn! Dybt i hendes Skød sov et uskyldigt lille Væsen, som nu vaagnede til Liv og allerede kaldte paa hendes Ømhed.

En Dag overraskedes hun ved et Brev fra hendes Fætter, Jægermesteren, der paa sin Broders Bekostning var interneret i et Pensionat paa Landet. Hans Ægteskab var opløst, han selv erklæret umyndig; men nu meddelte han hende paa tre skønskrevne Sider, at han omsider havde fundet Lykken, idet han havde forlovet sig med den yngste af de to Søstre, der ejede Pensionatet.

„Mariane Wamberg er 34 Aar og befinder sig med andre Ord i den for Kvinder allerskønneste Alder. Hun er saavel i ydre som i indre Henseende en Engel. Ved Flid og Sparsommelighed har hun og hendes Søster arbejdet sig op helt nedefra, rent ud sagt fra den tjenende Stand, og jeg kan med god Samvittighed sige, at „Sofielyst“ er det mest velrekommanderede Pensionat i denne Del af Landet. Selv arbejder jeg i Haven og forresten med alt, hvad der falder for. Dersom du og din Mand engang kommer paa disse Kanter, maa I endelig se indenfor. I vil træffe to Turtelduer, der har lært af Livet